

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 91.660 van 18 december 2000
in de zaak A. 78.865/IX-1200.**

In zake : 1. Dominiek LOOTENS-STAEEL,
2. Roeland VAN WALLEGHEM,
3. Peter LEMMENS,
4. Eric ARCKENS,
die woonplaats kiezen bij
advocaat L. DECEUNINCK,
kantoor houdende te GENT,
Rooigemlaan 422

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Vaste Nationale Cultuurpactcommissie,
die woonplaats kiezen bij
advocaat P. PEETERS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Brederodestraat 13.

D E R A A D V A N S T A T E , I X e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat Dominiek LOOTENS-STAEEL, Roeland VAN WALLEGHEM, Peter LEMMENS en Eric ARCKENS op 5 juni 1998 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 30 maart 1998 van de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie waarbij hun klacht onontvankelijk wordt verklaard;

Gelet op het arrest nr. 76.293 van 12 oktober 1998 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt bevolen;

Gezien het verzoek tot voortzetting van de verwerende partij;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur
L. VERMEIRE;

Gelet op de beschikking van 3 juni 1999 die
de neerlegging ter griffie van het verslag en van het
dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2000
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 november
2000;

Gehoord het verslag van staatsraad
A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat
L. DECEUNINCK, die verschijnt voor verzoekers, en van
advocaat W. TIMMERMANS die, loco advocaat P. PEETERS
verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur
L. VERMEIRE;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak
kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Op 4 december 1996 dienen de vier verzoekers
een klacht in bij de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie
(hierna : de Cultuurpactcommissie) met betrekking
tot de ondervertegenwoordiging van de Vlaams-nationalistische
strekking in de raad van beheer van de
VZW Cultuur- en Contactcentrum, meer bepaald met

betrekking tot de verwerping door de voornoemde VZW van de vraag van eerste verzoeker om de derde en vierde verzoeker als lid van de raad van beheer aan te stellen.

1.2. Na onderzoek van de zaak verklaart de Cultuurpactcommissie, met het bestreden besluit van 30 maart 1998, de klacht "onontvankelijk naar indiener". Uit de motivering van de beslissing blijkt dat volgens de Cultuurpactcommissie het "zogenaamde 70-puntenprogramma" van het Vlaams Blok op de klagers van toepassing is, dat meerdere van die programmapunten in strijd zijn met fundamentele rechten en vrijheden die onder meer in het Europees Verdrag voor de rechten van de mens erkend zijn, en dat "het Vlaams Blok en zijn verkozenen de principes en de regels van de democratie niet aanvaarden".

Van de bestreden beslissing wordt op 7 april 1998 kennis gegeven aan de vertegenwoordiger van de verzoekers;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen in hun memorie van wederantwoord betogen dat het bewijs niet wordt voorgelegd dat de verwerende partij regelmatig om de voortzetting van het geding gevraagd heeft, aangezien zij niet bewijst dat het bevoegde orgaan van de VZW binnen de voorgeschreven termijn besloten heeft om het geding voort te zetten; dat in hun laatste memorie zij nog stellen dat het voortzetten van de procedure meer is dan een daad van verweer -bijvoorbeeld moet de verwerende partij de kosten voorschieten-, dat het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel en de verplichte gelijke behandeling van de partijen in een proces niet toelaat dat een partij die een vordering instelt zou moeten bewijzen dat zij proces- en handelingsbekwaam is terwijl dat bewijs niet zou vereist worden van een partij die als belanghebbende vraagt om de vernietigingsprocedure voort te zetten; dat zij besluiten dat de

delegatie die de algemene vergadering aan de twee voorzitters gegeven heeft niet rechtsgeldig is omdat het voortzetten van een geding geen daad van dagelijks bestuur is en omdat niet de voorzitters, maar het bureau daarvoor alleen maar bevoegd gemaakt had kunnen worden;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie uiteenzet dat een verzoek om het geding voort te zetten niet gelijkgesteld kan worden met het inleiden van een annulatieberoep, aangezien het slechts gaat om een beslissing om zich verder te verweren over een aanhangig beroep; dat zij bijkomend nog opmerkt dat haar twee voorzitters door de algemene vergadering van de VZW gemachtigd waren om maatregelen te treffen en dat de voorzitters krachtens dat mandaat aan hun raadsman de opdracht gegeven hebben om het geding voort te zetten;

2.3. Overwegende dat een verwerende partij die vraagt om de rechtspleging voort te zetten geen nieuwe vordering inleidt; dat de mededeling dat zij zich verder wenst te verweren haar niet in een andere rechtspositie brengt; dat met betrekking tot de vraag tot voortzetting niet dezelfde stricte regels gelden als voor het indienen van een annulatieberoep;

Overwegende dat de vraag tot voortzetting van het geding ingediend is op 17 november 1998, dat is binnen de dertig dagen na de kennisgeving van het schorsingsarrest nr. 76.293 van 12 oktober 1998; dat de vraag ondertekend is door de raadsman van de verwerende partij, die overeenkomstig artikel 440, tweede lid, van het Gerechtelijk Wetboek geacht wordt bevoegd te zijn om dergelijke proceshandelingen te stellen; dat het verzoek tot voortzetting van het geding dienvolgens regelmatig ingediend is; dat, aangezien op het stuk van de voortzetting van het geding de verwerende partij niet anders behandeld wordt dan de verzoekende partij, het gelijk-

heidsbeginsel niet geschonden is, noch het beginsel van de wapengelijkheid onder de procespartijen;

3.1. Overwegende dat de verzoekers, wat de ontvankelijkheid *ratione materiae* van hun beroep betreft, verwijzen naar het arrest nr. 18.895 van 13 april 1978 inzake FEAUX waarin aangenomen werd dat de Raad van State kennis kan nemen van een annulatieberoep tegen een advies van de Cultuurpactcommissie waarin deze zich onbevoegd verklaart, aangezien een dergelijk advies aan de klagers het recht ontnemt op een inhoudelijk onderzoek van hun klacht, op een advies van de commissie, desgevallend met aanbevelingen, en op een bemiddeling van de commissie met het oog op verzoening; dat volgens hen ook uit twee antwoorden van de Eerste minister op mondelinge vragen van parlementsleden (Parl. hand. Senaat, 1992-1993, p. 3 295 en 1996-1997, p. 2 569) - blijkt dat de Raad van State kan optreden "tegen uitspraken van de commissie wanneer substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten worden overschreden";

3.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord uiteenzet wat volgt : de beslissing waarbij de Cultuurpactcommissie een bij haar ingediende klacht onontvankelijk verklaart is geen handeling die door de Raad van State vernietigd kan worden omdat zij noch de overheid noch de klager bindt; dat is niet alleen het geval wanneer de Cultuurpactcommissie een klacht gegrond of ongegrond bevindt of een verzoening vaststelt, maar ook wanneer de commissie een klacht onontvankelijk verklaart, zoals blijkt uit het arrest VZW SPORTKRING BUIZEGEM-EDEGEM, nr. 26.204 van 25 februari 1986 waarin de Raad van State een beslissing waarbij een klacht laattijdig en dus onontvankelijk was verklaard zonder enig voorbehoud gelijkgesteld heeft met een verwerping; en zelfs indien het laattijdig bevinden van een klacht niet gelijkgesteld kan worden met een

onontvankelijkheid ratione personae of ratione materiae, dan nog moet vastgesteld worden dat de verzoekers, waar zij van oordeel zijn dat de vraag of zij de regels van de democratie naleven de grond van de zaak betreft, impliciet erkennen dat de commissie hun klacht om die reden ongegrond zou kunnen bevinden maar dat zij dergelijk advies niet bij de Raad van State kunnen bestrijden;

3.3. Overwegende dat verzoekers in hun memorie van wederantwoord de relevantie van het arrest VZW SPORTKRING BUIZEGEM-EDEGEM betwisten omdat het zonder motivering de onontvankelijkheid van een klacht gelijkstelt met de verwerping; dat zij ook aanstippen dat een auditeur in een andere zaak het arrest FEAUX zonder voorbehoud bijvalt en dat het bestreden besluit hen het recht ontzegt op een normale behandeling ten gronde en hen dus het voordeel ontnemt van een "bemoeiing" waarvan de wet verwacht dat ze tot het bijleggen van het geschil kan leiden; dat volgens hen dat uit het verzoekschrift niet afgeleid kan worden dat de Cultuurpactcommissie de vraag naar het naleven van de regels van de democratie bij het onderzoek van de grond van de zaak zou kunnen betrekken;

3.4. Overwegende dat de verzoekers in hun laatste memorie herhalen dat het onontvankelijk verklaren van hun klacht hen het recht ontnemt op een normale behandeling van hun zaak en op een advies ten gronde en dat een onontvankelijkheid ratione personae zeker niet gelijkgesteld wordt met hetzij het onontvankelijk bevinden van een klacht wegens vormgebreken, hetzij met een verwerping;

3.5. Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie nog in bijkomende orde uiteenzet dat er, zoals blijkt uit de inspectieverslagen van de cultuurpactinspecteurs, in dit geval een onderzoek ten gronde

gebeurd is en dat de Cultuurpactcommissie, die in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek van een klacht mag nagaan of de betrokkene wel belang heeft, in dit geval geoordeeld heeft dat de verzoekers geen rechtmatig belang hebben omdat zij behoren tot een strekking die de regels van de democratie niet eerbiedigt;

4.1. Overwegende dat de wet van 16 juli 1973 waarbij de bescherming van de ideologische en filosofische strekkingen gewaarborgd wordt aan de door die wet ingestelde Vaste Nationale Cultuurpactcommissie enkel de bevoegdheid heeft gegeven tot het uitbrengen van adviezen, wat betekent, in verband met de bevoegdheid van de commissie om kennis te nemen van klachten ingediend tegen inbreuken op de bepalingen van die wet van 16 juli 1973, dat de commissie weliswaar moet uitmaken hoe volgens haar de feiten zich hebben voorgedaan en in welke mate die feiten een overtreding zijn van de wetgeving, zoals de commissie die begrijpt, maar dat de uitspraak van de commissie, in welke vorm ook gegoten, niet bindend is, noch voor de betrokken overheid, noch voor de betrokken klachtindiener, zomin wanneer de commissie de klacht verwerpt, als wanneer zij de klacht gegrond heet en evenmin wanneer zij met toepassing van artikel 24, § 1, van de wet, een verzoening vaststelt; dat het onontvankelijk verklaren van een klacht gelijk te stellen is met een verwerping;

4.2. Overwegende dat de beslissing van de Cultuurpactcommissie om hun klacht *ratione personae* onontvankelijk te verklaren, op zich de rechtstoestand van de verzoekende partijen niet wijzigt en dergelijke wijziging ook niet verhindert; dat het bestreden besluit dan ook geen administratieve beslissing is in de zin van artikel 14, § 1, van de Raad van State-wet; dat verzoekers in de antwoorden van de Eerste minister op twee mondelinge vragen van parlementsleden geen steun kunnen vinden voor hun stelling aangezien die antwoorden niets

anders bevatten dan een algemene verwijzing naar de bevoegdheid van de Raad van State;

Overwegende dat het annulatieberoep niet ontvankelijk is;

5. Overwegende dat de verwerende partij vraagt dat de gedingkosten ten laste van de verzoekende partijen worden gelegd; dat de verzoekende partijen vragen dat het bedrag van de fiscale zegels (28 000 BEF) die zij op het annulatieberoep hebben gekleefd hen wordt terugbetaald;

Overwegende dat in de brief waarbij het bestreden besluit aan de gevolmachtigde van verzoekers ter kennis gebracht is duidelijk gesteld wordt dat de Cultuurpactcommissie een advies had uitgebracht; dat er op geen enkele wijze wordt verwezen naar het bestaan van een uitvoerbare beslissing en dat er ook niet wordt vermeld dat verzoekers over de mogelijkheid beschikten een annulatieberoep in te dienen; dat de verzoekers zelf het risico hebben genomen om een annulatieberoep in te dienen; dat zijzelf de gevolgen van hun handelen moeten dragen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, bepaald op zesenvijftigduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een vierde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien december 2000, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

J. DE BRABANDERE.